

argumenteres indgående for dette i Forbrugerkommissionens Betænkning III side 53. Købelovudvalget har heller ikke efter en indgående drøftelse ment at burde stille forslag om en udvidelse af afhjælpningsretten og har på dette punkt fulgt Forbrugerkommissionen. Imidlertid har justitsministeriet på baggrund af høringsforslagene foreslået, at sælgeren i forbrugerkøb ikke alene skal have ret til at afværge andre gensidighedsbeføjelser gennem omlevering, men også ved afhjælpning, hvis rettelsen kan ske uden omkostninger eller væsentlig ulempe for køberen og inden rimelig tid, efter at sælgeren har fået meddelelse om mangelen (lovforslagets § 79). Det er af enkelte høringssvar fremgået, at man mener, at der på en række forbrugerområder er dannet kutyme for, at sælger kan afværge andre mangelsbeføjelser gennem afhjælpning. Forbrugerrådet finder ikke, at der er tale om en sådan kutyme, og skal henvise til, at en enig Forbrugerkommission (inkl. industri og handel) ikke fandt at kunne anbefale en udvidelse af reglen, således som det er sket i lovforslaget.

5. I Forbrugerkommissionens Betænkning III, side 44 (rekommendation 23) opfordrer en enig Forbrugerkommission de købelovsagkyndige til at overveje, om det i købeloven bør præciseres, at bedømmelsen af en vares egenskaber i relation til mangelsreglerne skal ske efter dens egnethed, dens holdbarhed, dens farlighed og vedligeholdelsesmuligheden. Denne opfordring har købelovudvalget taget op og i § 76 givet en generel mangelsdefinition, for hvilken der indgående er argumenteret i betænkningen om forbrugerkøb, side 31 ff. I denne definition indgår, at der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis denne ikke kan anvendes uden væsentlig risiko for skade på person (§ 76, stk. 1, nr. 3). Denne regel er i overensstemmelse med Forbrugerkommissionens udtalelser s. 48 f (rekommendation 25). Køberen skal således også kunne gøre mangelsbeføjelser gældende, selv om han ved køkets afslutning er blevet gjort bekendt med salgsgenstandens farlighed. Selv om justitsministeriet er af den opfattelse, at sælgeren ikke i standardkontrakter skal kunne fraskrive sig ansvaret for sådanne mangler, har justitsministeriet ikke medtaget § 76, stk. 1, nr. 3, i købelovudvalgets lovudkast i lovforslaget. Forbrugerrådet

beklager, at reglen er fjernet. Af høringssvarene fremgår også, at såvel Industrirådet, Grosserer-Societetet, Butikshandelens Fællesråd, Dansk Organisation af Detailhandelskæder, Radiobranchens Fællesråd, FDB og en lang række andre erhvervs sammenslutninger har kunnet tilslutte sig reglen. Af erhvervsorganisationer har kun Danmarks Automobilhandlerforening vendt sig imod den. Dette kan imidlertid ikke komme overraskende for nogen, eftersom reglen netop skulle bidrage til en sanering af brugtbilhandelen. Sælges en bil med plader, bør den uanset aftalen være trafikssikker. Forbrugerrådet finder derfor ikke, det er rimeligt, at reglen er blevet sløjftet og skal anmode om, at den bliver indsat igen.

6. Købelovens § 54 er en absolut forældelsesregel, hvorefter køberen kun kan påberåbe sig mangler indtil 1 år efter, at salgsgenstanden er overgivet til ham. Allerede da Forbrugerkommissionens Betænkning III blev skrevet, forelå de købelovsagkyndiges forslag om, at fristen skulle forlænges til 2 år, hvilket kommissionen kunne tilslutte sig (Betænkning III, side 54). En sådan udvidelse er også foreslået i Betænkningen om forbrugerkøb, side 41 ff. Forbrugerrådet argumenterede i sin skrivelse af 29. september 1978 til justitsministeriet vedrørende købelovudvalgets betænkning for en ophævelse af en absolut forældelsesfrist i forbrugerkøb. Forbrugerrådet henviste til de mange berettigede klager, der først opstår flere år efter købet, specielt når det drejer sig om genstande, der er produceret til at kunne holde i en årrække. Forbrugerrådet finder, at det er samfundsmæssigt uøkonomisk at afskære sådanne berettigede klager, og at den absolutte forældelsesfrist kan medføre produktion af varer, der mere eller mindre bevidst programmeres til at holde en kortere årrække. Forbrugerrådet anbefalede derfor, at der også på dette område kom til at gælde de almindelige forældelsesregler i dansk ret, men kunne naturligvis efter omstændighederne tilslutte sig en forældelsesfrist på 2 år, der må anses for bedre end en på 1 år. Forbrugerrådet finder derfor, at det er beklageligt, at lovforslaget fastholder en forældelsesfrist på 1 år. Ministeriet er imidlertid af den opfattelse, at en forlængelse af fristen bør gennemføres samtidig for forbrugerkøb og han-